

Kees Pootjes met zijn eeuwig aanwezige glimlach.

HOE HET BEGON

Kees vist al van kleins af aan. Als klein jochie ving hij samen met zijn vader baarsjes in en rond Amsterdam. Toen hij trouwde verhuisde Kees naar Wormer. Daar leerde hij Bertus Rozemeijer kennen, die daar geboren en getogen is en het water er als zijn broekzak kende. "Altijd probeerde ik zelf mijn visgerei te maken. Voor het snoeken bijvoorbeeld, maakte ik mijn eigen lepels uit aanrechtbladen en uit stukken balsahout maakte ik pluggen. Zo'n vijfendertig jaar geleden raakten we allebei geïnteresseerd in het vliegviszen. Tijdens een vakantie met Martine in Luxemburg - ik zeg nooit 'mijn' vrouw, want ik zie haar niet als een bezit - zag ik vliegvisser op stromend water. Vanaf dat moment begon het pionieren. Vijfendertig jaar geleden was er in Nederland nauwelijks iets op vliegvisgebied. Er was nagenoeg geen vliegvisliteratuur, er waren geen clubs en er was natuurlijk geen internet. Binden en werpen moest je zelf leren. Om wat aan mijn techniek te schaven, ging ik op zaterdagmorgen regelmatig naar Henk Peeters die op zijn bekende wijze en midden in Amsterdam aan de Prins Hendrikade tips gaf. We stonden daar vaak tussen de rondvaartboten met toeristen, die we deden geloven dat we er forel en zalm vingen. Omdat er ook nog geen grote haken bestonden, verzor ik een techniek om op verlengde haken met bucktail toch een streamer te kunnen binden. Ad Swier en zijn Zwols Genootschap aanschouwden die creaties toen met open mond." Ook maakte Kees zijn eigen visen. Omdat hij van beroep instrumentmaker is geweest, beschikte hij over de benodigde technische kennis en apparatuur. Op mijn vraag of hij nooit overwogen heeft om een reel te ontwerpen, antwoordt hij: "Ik zie het nut van een zelfgebouwde reel niet zo. Het is een opbergsysteem voor je lijn. Drillen met de hand vind ik veel leuker. Wel bouw ik graag mijn eigen hengels. In het begin was er splitcane en holglas, maar toen er carbon blanks op de markt kwamen, heb ik mijn Orvis hengels zelf afgebouwd. Ook maakte ik schepnetjes uit rvs capillaire buizen."

OP DE VINGERS GEKEKEN

INTERVIEW MET KEES POOTJES

TEKST HANS BOCK FOTOGRAFIE GUSTAV KIBURG

Omdat ik Kees nooit ontmoet had, kreeg ik de eerste indruk door de telefoon, toen ik hem vroeg of hij het stokje voor de rubriek 'Op de vingers gekeken' van Piet Weeda wilde overnemen. Kees kwam op mij over als een enthousiast persoon, spraakzaam, nuchter en met een subtiel gevoel voor humor. Het was vooral dat laatste aspect dat bij mij opkwam, toen ik in een woonerf in Ridderkerk Gustav Kiburg ophaalde om samen naar Kees te rijden en in mijn navigatiesysteem Oostknollendam intoetste. Het systeem kende deze plaats namelijk niet. Ik twijfelde of ik hem moest bellen en vragen waar hij werkelijk woonde, maar Gustav vond het dorpje wel in zijn systeem.

Omdat vanwege rioleringswerkzaamheden de hele buurt rondom zijn woning opgebroken was, werden we door Kees per telefoon keurig tot aan een parkeerplaats bij zijn huis gedirigeerd. "Er bestaat ook een Westknollendam. Dat ligt net aan de andere kant van de Zaan", reageert Kees op mijn hint dat ik even aan het bestaan van zijn woonplaats had getwijfeld. "En wat dacht je van de Knollendammervaart. Er is hier heel veel water met kilometerslange rietkragen. Helaas is het op veel plaatsen aan het verlanden, maar er valt nog genoeg te vliegviszen."

Dat Kees al snel op een behoorlijk niveau vliegen bond blijkt wel uit het feit dat hij al vanaf de eerste Fly Fairs als demonstratiebinder werd gevraagd. "Op de Fly Fair leerde ik weer veel van de Amerikaanse binders. De sculpins van Darwin Atkin en de innovatieve manier waarop Marvin Nolte zijn zalmvliegen bond, waren voor mij weer aanknopingspunten om verder mee te gaan. Maar ook wijlen Ben Pont was er vroeg bij, wist veel en was altijd bereid zijn kennis te delen." Als ik vraag hoe belangrijk hij het delen van kennis vindt, zegt hij: "Op een beurs zei Petitjean eens tegen mij dat ik teveel vertelde. Hij is een zakenman, dat ben ik niet. Ik heb ooit een vlieg van hem onder een medische microscoop uit elkaar gehaald om erachter te komen hoe hij deze opgebouwd had."

VISVLIEGEN

Op mijn vraag hoe Kees zich als binder zou willen typeren, is het antwoord zeer duidelijk: "Ik maak visvliegen. Dat wil zeggen dat ik een vlieg maak om mee te vissen. Sommige binders binden om een vlieg te binden. Ze tellen elke wikkeling en als het niet 100% is, gaat het opnieuw. Op zich is daar natuurlijk niets mis mee, maar de vis kijkt heus niet zo nauw. Natuurlijk gaat het niet zo ver dat je bij het binden maar wat kan aanrommelen. De verhoudingen en het silhouet moeten kloppen en onnodige wikkelingen moet je voorkomen. Een vliegendoos is bij mij een doos vol vliegen en geen showdoos. Het vliegbinden

zoals ik het zie, wordt het best uitgedrukt met de uitspraak van Hans de Groot: "Het enige wat we doen is het stofferen van een haak met wat rotzooi." Het liefst gebruik ik dan ook eenvoudige en makkelijk te verkrijgen materialen." Op mijn vraag aan Kees hoe het is gekomen dat hij zo vaak met Hans de Groot optrok, vertelt hij: "Ik ken Hans oorspronkelijk van het wielrennen. Op mijn zesenvestigste overleed Martine en bleef ik achter met twee kinderen. Ook Hans verloor zijn vrouw toen hij midden veertig was en hij bleef ook met twee kinderen achter. Dat schiep een enorme band. Ik heb met Hans door heel Europa op beurzen gestaan om te binden. Wanneer men Hans voor een beurs vroeg, zei hij steevast: "Die kleine gaat ook mee!" Vele jaren hebben we op doordeweekse avonden bij clubs in Nederland en België gebonden. Niets was ons te gek. Drie uur in de auto naar een club in Limburg of Assen, om twee uur 's nachts thuiskomen, even nakletsen met een neut en de volgende morgen om zeven uur weer naar het werk."

VLIEGBINDEN IN NEDERLAND

Kees was samen met Bertus Rozemeijer betrokken bij de oprichting van de vliegvisafdeling van de hengelsportvereniging Zaanstreek. Ook kende hij Nico de Boer. Zowel Nico als Bertus hebben Kees geadviseerd om zich meer te profileren. "Ik geef daar niets om. Ik vind het leuk om mensen het vliegbinden te leren, maar als men mij gaat vragen om boeken of artikelen te schrijven dan haak ik af. Ik hoef niet zozeer op de voorgrond. Ook heb ik niets met cijfertjes en is een bestuursfunctie niets voor mij. Ik heb niks met 'mannetjes'." Gevraagd naar de populariteit van het binden in Nederland, merkt Kees op: "Het binden is momenteel heel populair en dat is natuurlijk erg leuk. Toch zie ik een kloof. Er is een aantal echt goede binders in Nederland, maar soms valt het bindniveau op de clubs die ik bezoek tegen. Men is enthousiast, maar ik mis iets van gedrevenheid. De wil om echt goed te worden." Als ik opmerk dat dit in tegenspraak lijkt met zijn eigen insteek om vooral een vangerige vlieg te binden en minder voor de perfectie te gaan, verduidelijkt Kees: "Ik krijg veel vragen over basistechnieken, terwijl ik ervan uitga dat iedere enthousiaste binder juist de basistechnieken onder de knie zou hebben. Zeker in dit digitale tijdperk, waar met een paar klikken een hoop kennis te verkrijgen is." Kees gebruikt internet veelvuldig. "Ik vind het geweldig dat ik dit op mijn oude dag nog mee mag maken. Ik mag graag het net afzoeken om bijvoorbeeld de geschiedenis van een vlieg te achterhalen. Zo kwam ik op Fly Anglers Online tekeningen van een parachutenvlieg uit 1932 tegen, met daarbij de vermelding dat er patent op was verleend! Zo blijkt maar weer eens dat wij meeliften op de schouders van hen die ons voorgingen. Mensen als Erik van den Hoek hebben het binden op internet een enorme impuls gegeven. Ik zou ook graag het stokje van deze rubriek aan hem doorgeven. Ik ben ook lid van de club van 50. Dat is een besloten internetclubje van vijftig personen, ontstaan uit de digitale vliegvisclub. We komen een keer per jaar bij elkaar op de zogenoemde Urkdag. Tegenwoordig kunnen vliegvissers ook veel nuttige informatie opdoen bij de VNV. Ten eerste zijn daar het magazine en de internetsite, maar ook op beurzen is men altijd aanwezig met deskundige vliegbinders. Mensen moeten zich realiseren dat daar veel -gratis- tijd en energie van veel vrijwilligers in gaat zitten."

VISSEN

Gevraagd naar wat Kees het mooiste aan het vliegvissen vindt, zegt hij:

"Met de droge vlieg op stromend water is voor mij het echte vliegvissen. Daarom zocht ik vanaf het begin al het buitenland op om te vliegvissen. Mijn kinderen hebben leren lopen op de camping in Kyllburg. Daarnaast steek ik liever mijn tijd en energie langs de waterkant in het vangen van een 'onmogelijke' vis, dan dat ik in een pooltje aantallen ga tikken. Zo zal ik ook nooit mijn gevangen aantal vissen tellen. Volstrekt onbelangrijk vind ik dat. Ik onthoud wel bepaalde lies, plaatsen in de rivier waar vanwege de structuur altijd wel een flinke vis staat. Dat zijn nu juist ook vaak die lastige plekken. Op de Konge Å in Denemarken ken ik een paar van die plaatsen. Soms is het maar een uitgeholde oeveruitsparing van een halve meter. Je hebt twee tot drie kansen om je vlieg erover te laten drijven. Als je vaker werpt, te dicht bij komt of je voet te hard wegzet is de vis gespooked. Met Erik van den Hoek ga ik de laatste jaren geregeld naar Noorwegen. We vissen dan bijvoorbeeld op de Trysil en de Glomma. Wat ik daar ook spectaculair vind is de kustvisserij met de vlieg. Het is niet erg subtiel, maar als je een pollak haakt van tachtig cm aan een aftma 8, dan weet je niet wat je meemaakt! Maar ook in de zomer in Frankrijk op de Allier, Dordogne, Sioule en de Gave du Pau vind ik het heerlijk vissen. Wel erg lastig, maar je leeft er letterlijk als God in Frankrijk. Een paar bevriende Franse vliegvissers hebben me er de mooiste plekjes gewezen. Ik vis daar meestal al voor het gaat schemeren. De vis jaagt dan vaak op visjes. Om acht uur ben ik dan al terug op de camping voor de koffie. Tussen de middag een pastis en wat eten, dan een heerlijke siësta houden. Vanaf zes uur 's avonds ga ik dan weer naar de rivier en vis ik tot een uur of tien. Net tegen het donker met een sedge strepen trekken levert vaak geweldige aanbeten op. Daarna in het donker terug naar de camping voor een hapje en een drankje." Kees is ook in Nederland actief als vliegvisser. "Ik vis graag bij de spuisluis in IJmuiden op zeebaars, fint en wat er nog meer onder werpbereik komt. Tegenwoordig mag je er eigenlijk niet meer komen. Er surveilleren boa's die je een prent geven als ze je betrappen. Ik gebruik een Teeny 300 op een aftma 9 hengel. Dat lijkt misschien overdreven, maar de baarsen zijn tussen veertig en vijftig cm en geweldig sterk. Een paar jaar geleden had ik een super grand slam: op één avond ving ik zeebaars, fint, makreel, horsmakreel en een zeeforel. Allemaal aan een zwart/wit snakevliegje van vijf cm met een klein dregje aan z'n kont. Het zal wel een once-in-a-lifetime-moment zijn geweest. Ook vis ik graag op roofblei op de Waal. 's Winters vis ik met streamers op snoek in de polder en op voorn in de grachten en singels in Alkmaar. De voorns komen dan vanaf het Noord-Hollands kanaal en laten zich met de nimf verleiden. Deze zomer wil ik het op de harder gaan proberen. Ook erg moeilijk, maar daardoor juist zo leuk."

"Ik maak visvliegen. Dat wil zeggen dat ik een vlieg maak om mee te vissen."

▶ OP DE VINGERS DE QUILL POOTJES GEKEKEN

DE QUILL POOTJES

De vlieg die Kees voor de lezers van De Nederlandse Vliegvisser bindt, is afgeleid van de Quill Gordon. Theodore Gordon is de grondlegger van het vliegvisseren met de droge vlieg aan de Amerikaanse Oostkust. Met zijn Quill Gordon, gebonden met een vleugel van wood duck, brak hij met de Engelse school van droge vliegen. Die waren ontworpen voor de rustige Engelse chalkstreams, waarbij de vleugel gemaakt werd uit een linker- en rechterveer, maar waren onbruikbaar in de turbulente wateren waar Gordon viste. Omdat wood duck hier toen niet te krijgen was, maakte ik de vlieg met een gewone eendenveer en later, afhankelijk van de grootte, met nijlgans. Het was Bertus Rozemijer die hem daardoor toen de Quill Pootjes doopte. In de maten 14, 16, 18 en kleiner gebruik ik een eendenveer voor de vleugel. Vanaf haakmaat 12 gebruik ik nijlgans. Een groot voordeel van nijlgans is dat de veertjes symmetrischer van vorm zijn dan die van een eend en aan de bovenkant bijna recht zijn. Een klein nadeel van nijlgans ten opzichte van een eendenveer is dat de schacht verder naar de punt van de veer doorloopt. Daarom moet deze voor het inbinden eruit geknipt worden." Voor de vlieg gebruikt Kees een Matzo Dry Fly Barbless # 12.

BINDSTAPPEN

1. Omdat je een vleugel wilt die geheel uit fibers bestaat, zonder schacht, knip je het bovenste deel van de schacht uit een veer van Nijlgans. Strijk daarna de openstaande delen van de veer naar elkaar.
2. Zet de binddraad op tot ongeveer 1/3 van de haaksteel en leg de veer met de buitenkant (de bolle) onder een hoek van 45 graden tegen de voorkant van de haak. Laat tijdens het vastzetten met binddraad de veer verder schuiven, zodat deze precies boven op de haaksteel komt te staan. De lengte van de vleugel moet 1,25 tot 1,5 keer de lengte van de haaksteel zijn.
3. Trek met je vingers de vleugel naar achter en leg er een paar slagen binddraad voor.
4. Het deel van de vleugel dat naar achter steekt knip je zo af, dat ongeveer 3/4 van de haaksteel bedekt blijft. Van dit gedeelte wordt het lijfje gemaakt.
5. Druk met de nagel van je duim de vleugel krachtig naar achteren. Omdat de schacht weggeknipt is, zul je zien dat de vleugel vanzelf in twee gelijke delen open gaat. Het is dus niet nodig om achtjes te binden door de vleugel heen.
6. Leg een veer uit een hanenneck (blue dun kleur) in de lengte over de haaksteel, tussen de openstaande vleugeldelen door. Leg deze veer tussen de vleugel en het haakoog vast.
7. Breng je binddraad achter de vleugel. Knip het gedeelte van de veer uit de hanenneck dat naar achteren steekt af, waarbij je een stukje laat staan dat iets voorbij de veer van de vleugel voor het lijfje steekt. Hierdoor krijg je vanzelf een mooie tapering van het lijfje.
8. Bind een staartje in van fibers uit de zijkant van een hanenhackel. De lengte van het staartje moet ongeveer 1,25 keer de haaksteel lengte zijn. Strip een pauwefiber kaal, zet deze in en wikkel er, van achteren naar voren, het lijfje mee. Let er op dat je een paar millimeter achter de vleugel de pauwefiber vastzet.

9. Hackel de hanenveer naar achter, waarbij je ongeveer 4 slagen voor de vleugel maakt. Achter de vleugel hackel je drie tot vier slagen op de ruimte die je zojuist met de pauwefiber opengelaten hebt.
10. Breng je binddraad terug langs de vleugel naar het haakoog en bind af. Knip ter hoogte van de haakpunt de fibers van de hackel recht af. Op deze manier staat de vlieg goed op het water.